

И ето ни срѣдъ градъ, въ чиято пустошь каменна
една хармоника като могщъ хоралъ звучи
и хиляди надничатъ изъ нощта — поамени
отъ пламъка на твоитѣ прогледнали очи.

Замаянъ отъ вино и блѣнове ще трѣбва ли
на глупостта и тази нощъ да обрека:
да гледамъ какъ единъ слѣпецъ печели хлѣба си
и пипнешкомъ дошелъ при менъ съ протегната ржка
и съсъ очи въ невидимия левъ вторачени —
да търся въ пустия му взоръ премждрость да гори,
а въ кръчмата пияни въ танецъ да подскачатъ и
да вия съ тѣхъ: слѣпецо, весело свиря!